

ERÓTICA ANÉCDOTA COTIÁ

Era unha tarde calorosa. Eu percibía como se esvaraban pola miña pel, con bochornosa lentitude, as pingas dunha suor doce, perfumada polo baño aromático da mañá. Aceite esencial de xasmín: básicamente afrodisíaco.

Adoita definirse a esencia como “aquilo polo cal algo é o que é”. E neses intres preguntábame se tamén a esencia convertérame a min naquilo que me impregna os poros.

Ese efluvio tan agradable, fora obtido das flores de xasmín pola noite para que conservase o seu perfume. A etiqueta do envase anticipábao: “dos tímidos capullos do xasmín, que gardan para si as súas fragancias durante o día... pero que cando se desvanece o crepúsculo propagan o seu delicioso segredo.” (O libro dos perfumes, Eugenio Rimel, 1864).

Cal sería o segredo que me depararía o crepúsculo?

Camiñaba sumida nunha inquietude fomenta de maduras experiencias, de novos cheiros e texturas. Todo a miña arredor zumegaba frescura e convidaba a unha glotonería sensual.

E aquela abundancia de aromas mesturábase co perfume, coa emancipación que subía pola miña pel, sumándome nun estado de maior confianza e serenidade.

Así de segura, de feroz, de ávida sentíame cando che escollín.

Resaltabas entre as demáis, ateabas as miñas ansias.

Achegueime, ollando de esguello a miña arredor. Non todos apercebíranse da túa presenza.

Palpei a túa madurez exacta, puntual, contundente.

Imaxinei como me sentiría cando estiveses dentro meu, cando ambas as dúas fósemos unha.

Sen dudar, leveiche á miña casa e alí che ofrecín as miñas expectativas, a miña voracidade anticipada.

Coa ollada devorábache intensamente, esfameada de privacións sensoriais.

Debo confesarche que ti non cheirabas a xasmín precisamente.

Non quixen me preguntar por que campos rodarías, quen pousarían as súas mans sobre a túa firme presenza. Era mellor non pensar niso. Era mellor, actuar. Quería saborear a túa transparencia, despois do fogoso preludio.

Foi a cociña –entre potas e cazos- o lugar elidido.

Desprendinche da túa roupaxe con extrema lentitude, procurando non arrincar con ela, o máis prezado do teu ser. Verche así, desprotegida, espida, sen andrógenas, alagou os meus ollos sen remedio.

“Na irregular esfericidad radica a plenitude”, díxenme.

Traguei as miñas vagoas, limpieime as fázulas co meu antebrazo dereito, e abatinche menudamente, piqueiche minuciosamente, pensando no deleite que unha simple cebola produce unha vez que a calor sufoca o ardor da súa alma.

Marian Muiños Muiños.